

03.06.2024 PONEDELJEK Karel Lwanga in drugi ugandski mučenci	KRIŽ ob 18.30	ZA BIRMANCE, pn Križ 159 (spoved za birmance)
04.06.2024 TOREK Kvirin iz Siska, škof in mučenec	UTOVLJE ob 19h	ZA BIRMANCE PN Grahovo Brdo 9
05.06.2024 SREDA Bonifacij, škof in mučenec	BRITOF ob 19h	ZA BIRMANCE, PN Križ 254c
06.06.2024 ČETRTEK Norbert, škof	SV.ANTON ob 19h	ZA BIRMANCE, PN Raša 1
07.06.2024 PETEK SRCE JEZUSOVO, sl.praznik	TOMAJ ob 19h	ZA BIRMANCE, PN Filipčje Brdo 1b (generalka in prilika za spoved za starše)
08.06.2024 SOBOTA Marijino Brezmadežno srce, obvgod		Srečanje za animatorje oratorija
09.06.2024 10 NEDELJA MED LETOM zunanja slovesnost Srca Jezusovega	TOMAJ ob 10h	ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE (slovesnost sv. birme)

Na župnijski spletni strani je že postavljeno vabilo za letošnji **ORATORIJ** (zavihek **OBJAVE**). Zgibanka in uradna prijavnica. Začetek 26.6.-29.6.2024

V tem tednu nadaljujemo z devetdnevno pred birmo, vabimo starše botre, birmance in vse, ki si boste vzeli časa za molitev za naše mlade.

Romanje bolnikov in invalidov: v soboto, 15.junija. Cena na osebo 15€. Prijavite se ge. Nataši Godina na 041 581 147. Odhod avtobusa iz Komna ob 6.30. Ustavi v Tomaju, oz. Križu (odvisno od prijavljenih)

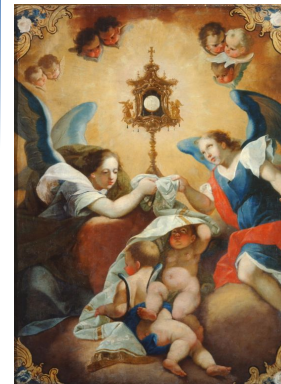

ŽUPNIJA TOMAJ
9 NEDELJA MED LETOM - zunanja slovesnost praznika sv. Rešnjega Telesa in Krvi

Štev.22/LETO XII.

02-junij 2024

To je moje telo, to je moja kri

Iz svetega evangelija po Marku ([Mr 14,12-16,22-26](#))

Prvi dan opresnikov, ko so žrtvovali velikonočno jagnje, so rekli Jezusu njegovi učenci: »Kam hočeš, da gremo in ti pripravimo, da boš jedel velikonočno jagnje?« Tedaj je poslal dva izmed učencev in jima rekel: »Pojdita v mesto in naproti vama bo prišel moški, ki bo nosil vrč vode. Pojdita za njim in tam, kjer bo vstopil, recita hišnemu gospodarju: »Učitelj

pravi: Kje je moj prostor, kjer bi jedel velikonočno jagnje s svojimi učenci?« In pokazal vama bo v nadstropju veliko jedilnico, pripravljeno in urejeno; tam nam pripravita.« Učenca sta odšla. Prišla sta v mesto in našla, kakor jima je povedal, in sta pripravila velikonočno jagnje. Medtem ko so jedli, je vzel kruh, ga blagoslovil, razlômil, jim ga dal in rekel: »Vzemite, to je moje telo.« Nato je vzel kelih, se zahvalil, jim ga dal in vsi so pili iz njega. In rekel jim je: »To je moja kri zaveze, ki se preliva za mnoge. Resnično, povem vam: Ne bom več pil od sadu vinske trte do tistega dne, ko bom pil novega v Božjem kraljestvu.« In ko so odpeli hvalnico, so odšli proti Oljski gori.

Duhovna spodbuda

Komentar k Ex 24,3-8; Ps 115; Heb 9,11-15; Mk 14,12-16.22-26

V berilih za to nedeljo - za katero modrost Cerkve želi, da je posvečena vsaj kot zunaja slovesnost Kristusovemu Telesu in Krvi (praznik, v preteklosti bolj znan kot "Corpus Domini") - je logična zasnova, ki jo je treba izpostaviti. .

Bog in njegovo ljudstvo Izrael sta

sklenila zavezo. Ta pakt je bil ratificiran s krvavo žrtvovanjem ob vznožju gore Sinaj. Smo v Prvi zavezi, 2. Mojzesovi knjigi. Mojzes je duhovnik, ki v imenu vsega ljudstva izlije del krvi darovanih bikov na oltar in bere knjigo zaveze.

V pismu kristjanom judovskega porekla nas avtor v devetem poglavju opozarja, da ni več Mojzes, ampak Jezus tisti duhovnik, ki daruje žrtev. Prelita kri ni več živalska, ampak Kristus sam. Tu ni le skicirana nova teologija, ampak tudi nova antropologija.

V evangeliju (Marko 14 poglavje) smo pri Jezusovi zadnji večerji z njegovimi učenci: ne gre samo za skupno uživanje obeda, za bratsko večerjo med prijatelji, ampak za zadnjo liturgično pojedino judovske pashe ker sedaj Jezus praznuje s svojo svojo "pasho". Ob tej priložnosti se Kristus daruje v žrtev in Cerkvi preda nalogo, da ga uresniči v prihodnji zgodovini. Smo torej v novi veliki noči.

Kristjani smo se vedno odzvali Jezusovemu povabilu z zbiranjem ob obhajanja evharistije. Maša, oznanilo velikonočnega veselja in novega upanja, je torej del itinerarija, ki ga je začrtala Cerkve. To je nova daritev, nova zahvala. Gre za bratsko večerjo, ki pa uporablja simbol kot sredstvo za sporočanje globoke resničnosti, ki nam jo Bog razodeva, pa tudi za ustvarjanje globoke vezi z vsemi tistimi, ki jo sprejemamo kot skrivnost občestva (in tudi s tistimi, ki iz različnih razlogov, tega niso sposobni sprejeti).

Ta simbolična gesta, ki je maša, je velikonočno dejanje: je velikonočno dejanje "par excellence"; je zakrament prehoda: vzpenjajoče se gibanje od smrti k življenju, od ne-bitja k več-bitu, od razpršenosti k združevanju, od padca proti pluralnosti k spravi v smeri edinosti. Od dehumanizacije do hominizacije (kot bi rekel Teilhard de Chardin). Verjamem, da je pomembno, da kot kristjani znova odkrijemo ta preprost in hkrati veličasten načrt. Zaradi maše, simbola, ki ga je treba živeti in uresničevati v skupnosti in v katerem gravitirajo vse naše življenjske izkušnje, smo prevečkrat naredili obred, pogosto standardizirano in utrujeno bogoslužno dejanje, ki ga ureja togi zakon in temelji na smeri, v kateri igralci in gledalci igrajo diferencirano in vnaprej določeno vlogo.

Res je tudi, da je bil od predkonceila do danes narejen precejšen napredek v smeri vstopanja v logiko obhajanja evharistije, ne pa poudarjanja obvezne narave nedeljske udeležbe. Pot, ki je pred nami, pa je še dolga: za mnoge med nami »iti« k maši še ne pomeni vstopiti v duha daritve. Prav tako ne gre

pozabiti, da Cerkev, občestvo Kristusovih vernikov, ni imuna na dinamiko, ki ureja medčloveške odnose med nami. Danes ta odnosni model žal postaja vedno bolj reflux v zasebnost; in to nam ne dovoljuje, da bi se pritoževali nad tem, kaj nam raziskave religiozne sociologije povedo o udeležbi pri nedeljski maši. **Ne bomo vstopili v duha maše, dokler ne zgradimo skupnosti, ki čuti potrebo po njej in komaj čaka, da lahko sede za evharistično mizo.**

To je skupnost, ki se predstavlja Kristusu v polni zavesti svoje puste revščine in svoje soodgovornosti do vseh vsakodnevnih dejstev, zaradi katerih človeško bitje nazaduje od napetosti do življenja do razpuščenosti proti smrti. Maša nima velikega smisla in ostaja obred, za katerega mnogi ne čutijo več zanimanja, če tisti, ki pri njej sodelujejo, to je skupina ljudi, ki živijo blizu drug drugega, ki se morda srečajo brez pozdrava in so drug drugega, razdeljeni zaradi različnih političnih izbir ali poklicnih odnosov. Če pa se dokončno odločijo oblikovati v avtentične skupnosti, ki sprejema druga drugo v svoji različnosti bodo lahko skupaj vzklikali "kyrie eleison" in prosili Boga milosti za otroke, ki umirajo od lakote in jih razdirajo vojne, zaradi orožja, ki ga nihče noče odložiti in se ni pripravljen odpovedati sebični in fanatični politiki "najprej MI ...", in potem šele tujcem, ki pa bežijo iz svojih negostoljubnih dežel in umirajo z utapljanjem a nas ne ganejo njihove stiske, tudi zaradi sramotnih nesposobnosti mnogih politikov, da bi vodili glede tega pametno politiko. Pri tem seveda ne mislimo na ilegalne migrante in možne teroriste. Lepa je le evharistija, v kateri vsak od nas prevzame odgovornost za probleme in drame sveta. Zavedajmo se, z našo napetostjo do upanja, da Kristus privlači vse in vsakogar k sebi in da je evharistija središče, prednostni trenutek tega gibanja vnebohoda.

Lahko za pregled življenja.

- Kaj je zame evharistija? Zasebna pobožnost? Podpora skupnosti vernikov?
- Kakšno pomoč ima evharistija pri rasti naše družine? Kakšne zaveze dajemo z udeležbo pri evharistiji?
- Koliko pomagam svojim otrokom (ali svojim vnukom) pri pripravi na "prvo obhajilo" pa tudi na birmo - zakramenta zrelosti kristjana?